

Arrest

nr. 55 024 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 april 2010 het Rijk binnen en diende op 16 april 2010 een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op 12 september 1987 (Maskaram 1, 1980 Ethiopische Kalender (hierna EK)) te Mana Abbichuu en bent u Oromo van etnische afkomst.

U werd in juni – juli 2005 (Sane 1997 EK) supporter van het Oromo Liberation Front (verder OLF) en in de periode september 2004 – september 2005 (1997 EK) begon u activiteiten uit te voeren voor het OLF. U kreeg van uw leraar Johannis de taak om pamfletten van het OLF uit te delen en de boodschap van het OLF door te geven. Toen u op 7 juli 2009 (Sane 30, 2001 EK) aan uw school Oulale Deneba toekwam, zag u dat de vlag van het OLF gehesen was en dat studenten met vlaggen van het OLF dansten. Er ontstond een gevecht tussen Oromo nationalisten en aanhangers van TPLF (de regeringspartij) en ook u gooide met stenen. Plots vielen ordetroepen de school binnen en u werd – samen met drie andere studenten – opgepakt en opgesloten in de gevangenis te Chanco. U werd er herhaaldelijk gefolterd en gevraagd om namen van OLF activisten te geven. Op 30 oktober 2009 (Teqemt 20, 2002 EK) zei men dat u vrijgelaten zou worden indien u akkoord ging met de voorwaarde om niet meer naar school te gaan, niet aan politiek te doen en niet aanwezig te zijn op plaatsen waar geweld plaatsvindt. U ging akkoord en werd diezelfde dag vrijgelaten. U zette uw activiteiten voor het OLF verder en op 10 maart 2010 (Magabit 1, 2002 EK) distribueerde u – samen met Lammi Kebede – pamfletten van het OLF die u eerder van Johannis gekregen had. Toen jullie op 11 maart 2010 (Magabit 2, 2002 EK) 's avonds naar Yohannis gingen om hem op de hoogte te brengen van jullie geslaagde actie, zagen jullie dat hij gearresteerd werd door soldaten. Eén van de soldaten – Engedashet – herkende u van de eerste arrestatie en dwong u en Lammi te stoppen. De soldaten sloegen Lammi neer met hun geweer en u vluchtte weg. Ook Lammi liep weg, maar werd neergeschoten. De pogingen om u neer te schieten misten doel. U verliet dezelfde dag nog Mana Abbichuu en via Kenia vluchtte u tot België waar u op 14 april 2010 (Miyaziya 6, 2002 EK) toekwam en op 16 april 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid omwille van activiteiten die u deed voor de beweging OLF, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw betrokkenheid bij het OLF niet aannemelijk kunt maken. U verklaarde dat uw vader Baqqalaa Dinagdee lid was van het OLF. Toen u gevraagd werd sinds wanneer hij lid van het OLF was, gaf u aan dat hij het niet zei, maar dat u dacht dat hij reeds jaren lid was. Toen u gevraagd werd waarom uw vader lid werd van het OLF gaf u aan dat u dacht dat hij zijn deel wou bijdragen tegen de onderdrukking van de Oromo. Toen u gevraagd werd welke activiteiten uw vader deed voor het OLF, gaf u aan dat hij het niet zei, maar dat u dacht dat hij meetings organiseerde en dat u dacht dat hij geld gaf aan het OLF. U gaf aan dat uw vader één maal per maand een meeting van het OLF organiseerde bij jullie thuis, maar u kende geen enkele naam van de deelnemers aan deze meetings (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat uw vader sinds mei – juni 2007 (Genbot 1999 E.K.) in de gevangenis zit. Toen u gevraagd werd in welke gevangenis hij zit, gaf u aan dat u het niet wist. U gaf aan dat uw vader een meeting leidde met andere leden van het OLF en dat ze toen gearresteerd werden, nadat een spion van de regering hen ontdekte. Toen u gevraagd werd wie deze spion was, gaf u aan dat er vele spionnen zijn en dat niemand ze herkende. Toen u gevraagd werd hoe u dan wist dat een spion hen opspoorde, gaf u vaag aan dat ze hen zonder informatie van zulke mensen nooit konden opsporen (gehoor CGVS, p.3-4). Verder kende u van geen enkele van de acht personen met wie uw vader vergaderde en die met hem gearresteerd werden, de naam, omdat uw vader ze niet aan u voorstelde. Verder wist u evenmin of de andere personen die met uw vader gearresteerd werden nog opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.3-4). Het is vreemd dat u niet weet wie de acht personen waren met wie uw vader vergaderde en die met hem gearresteerd werden, temeer daar u aangaf dat u dacht dat ze allemaal lid waren van het OLF én dat u op het moment van de meeting en arrestatie aanwezig was in een andere kamer van dezelfde compound (gehoor CGVS, p.3). Bovendien is het opmerkelijk dat uw kennis betreffende de betrokkenheid van uw vader bij het OLF dermate beperkt is, temeer u aangaf dat u zélf vanaf juni – juli 2005 (Sane 1997 EK) supporter van het OLF werd en u in de periode september 2004 – september 2005 (1997 EK) activiteiten begon uit te voeren.

Betreffende uw beweerde activiteiten voor het OLF verklaarde u dat uw leraar Johannis uw contact was binnen de beweging. Toen u gevraagd werd hoe uw samenwerking met Johannis begon, gaf u vaag aan dat 'jullie informatie hadden dat hij activist voor het OLF was' (gehoor CGVS, p.6). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u eerder zelf aangaf dat het OLF 'geheim en clandestien' was (gehoor CGVS, p.5) en u gevraagd werd hoe het dan mogelijk was dat zulke informatie bekend is, gaf u aan dat Johannis contact had met uw vader. Toen u daarop gevraagd werd vanwaar u die informatie haalde, gaf u aan dat uw vader dit zei (gehoor CGVS, p.6). Later gaf u aan dat uw vader u te jong vond om betrokken te raken bij het OLF. Toen u ermee geconfronteerd werd dat hij u wél meldde dat uw leraar Johannis activist voor het OLF was, gaf u aan dat uw vader dit vertelde op voorwaarde dat u niet betrokken zou raken, wat een vreemde redenering is (gehoor CGVS, p.9). Er dient te worden opgemerkt dat u uw antwoorden bijstelt naargelang de dossierbehandelaar dieper ingaat op de materie, waaruit blijkt dat uw asielrelaas niet doorleefd is. Toen u verder gevraagd werd of Johannis boven uw vader stond, ontweek u de vraag door te stellen dat Johannis wist wie lid was en wie niet. Toen de vraag herhaald werd en u gevraagd werd hoe Johannis met uw vader samenwerkte, gaf u vaag aan dat uw vader niet zei welke positie Johannis had (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat u om de één à twee maanden pamfletten van het OLF verdeelde en dat u deze kreeg van Johannis. Toen u gevraagd werd hoe Johannis aan de pamfletten kwam, gaf u aan dat hij het nooit zei en dat u het nooit vroeg (gehoor CGVS, p.6-7). Toen u verder gevraagd werd naar de structuur van het OLF in uw omgeving, gaf u aan dat er geen structuur was naar uw kennis. Toen de vraag herhaald werd en u gevraagd werd om een concreet antwoord te geven, gaf u aan dat u geloofde dat enkele anderen in dezelfde activiteiten als u betrokken waren, maar dat u hun namen niet kent omwille van de clandestiniteit van de activiteiten (gehoor CGVS, p.8). Gelet op bovenstaande onwetendheden maakt u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk actief was voor het OLF.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u van 7 juli 2009 (Sane 30, 2001 EK) tot 30 oktober 2009 (Tegemt 20, 2002 EK) opgesloten zat.

U verklaarde dat u samen met Taye Saboka, Gazu Mamo en Fekadu Taye gearresteerd en opgesloten werd op 7 juli 2009 (Sane 30, 2001 EK). Samen met hen werd u in een cel gestopt waar ongeveer tien andere gevangenen zaten (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd om de namen van uw celgenoten te noemen, gaf u aan dat u hun namen niet vroeg omdat jullie elkaar niet vertrouwden. Verder gaf u aan dat er dagelijks nieuwe gevangenen werden gebracht en weg gingen. Toen u gevraagd werd om namen van wachters te geven, gaf u aan dat u er geen kende. U gaf aan dat ze elkaar bij hun titel aanspraken en dat u geen contact had met hen. Toen u gevraagd werd om namen te geven van mensen die u ondervroegen, gaf u aan dat u er geen kende. Later vulde u aan dat ze u 's nachts meenamen om u te folteren en dat ze met een licht in uw ogen schenen en dat u hen daardoor niet kon herkennen (gehoor CGVS, p.13-14). Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van drie en een halve maand. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u neergelegde Kebele kaart toont uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Verder legde u een steunbrief van UOSE (Union of Oromo Students in Europe) voor. In deze brief staat dat u Oromo bent, dat u sinds juni 2010 lid bent van de organisatie en dat u Ethiopië verliet tijdens een golf van geweld van de overheid voor en na de verkiezingen. De brief heeft het over de algemene situatie van de Oromo in Ethiopië en toont uw persoonlijke problemen niet aan. De brief volstaat dus niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. U bracht geen begin van bewijs aan inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een “EERSTE MIDDEL” op de “*Schending van het artikel 1 A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Ethiopië te hebben ontvlucht omwille van politieke vervolging als activist voor het OLF. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van verzoekers vage verklaringen en onwetendheden, die verzoeker niet ontkent en waarover hij stelt “*Dat het eigen aan dissidente partijen is om het geheim en clandestien te houden. Men kent immers alléén maar de namen van de personen die op directe wijze met je werken. Dat dit een kwestie van veiligheid is voor het leven van de beweging. Dat verzoeker niet veel wist van de betrokkenheid van zijn vader bij het OLF omdat zijn vader dit niet wilde meedelen voor de veiligheid van zijn zoon. Dat verzoeker echter niet wilde stil zitten en op eigen wijze bij het OLF werd betrokken. Dat verzoeker de namen van de personen die op directe wijze met hem werken kende. Zijn superieur en de persoon die met hem de actie voerde, deze waren zijn leraar, Johannis en een vriend, Sammi Kebede. Dat het CGVS dit blijkbaar achterhoudt bij het oordelen van de vrees voor vervolging van verzoeker*”.

3.1.1. Verzoeker is afkomstig uit een politiek actieve familie en is met zijn vaders instemming tot het OLF toegetreden. Ook al verklaarde verzoeker enerzijds dat zijn vader “*wou niet dat ik betrokken was bij zulke activiteiten*” en dat hij diende te wachten “*tot ik oud genoeg was en risico beperkt was*” lichtte zijn vader hem in over “*Johannis*”, de activist die verzoeker introduceerde bij het OLF en zijn activiteiten organiseerde (gehoorverslag CGVS, p.6-9). Waar verzoeker er terecht op wijst dat de clandestiene werking van een politieke beweging de kennis van deze organisatie kan verhinderen, dient tevens te worden benadrukt dat de toetreding tot een dergelijke organisatie minstens een doorgedreven individuele motivatie veronderstelt die zich moet uiten in een navenante kennis temeer nu verzoekers politieke engagement voor het OLF de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag en de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vlucht. Verzoeker maakt evenmin het onderscheid tussen het clandestien opereren naar de buitenwereld toe en toont niet aan dat dit geldt voor de interne werking en organisatie van de partij. Integendeel verklaarde immers zelf dat net omdat het OLF zich niet vrij en publiek kon organiseren, haar interne samenhang van groot belang is voor de partijorganisatie “*Het was via elkaar persoonlijk te kennen dat steun aan OLF wordt gegeven (...) De structuur is zo gevormd dat enkel de mensen die elkaar vertrouwen, samen iets organiseren*” (gehoorverslag CGVS, p. 5), “*Er is geen structuur naar mijn kennis. Er is enkel een activiteit waar de mensen die elkaar vertrouwen samen komen en bepaalde taken uitvoeren in steun van OLF*” (gehoorverslag CGVS, p. 8) en “*De Oromo activisten kennen elkaar. Inclusief elkaars familie. Als er ooit iemand van één familie opgegroeid, is er steeds iemand die je benadert en alles uitlegt*” (gehoorverslag CGVS, p.10). Voor zover verzoeker en zijn familie actief waren voor het OLF, en derhalve deel uitmaakten van deze vertrouwelijke interne structuur, kan het feit dat het OLF een dissidente en clandestiene partij is zijn onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. Verzoeker heeft geen bijzondere kennis van het OLF, toont niet aan zelf actief te zijn noch dat hij uit een politiek actieve familie afstamt. De problemen die daaruit zijn afgeleid kunnen dan ook evenmin overtuigen.

3.1.2. Verzoekers onwetendheid aangaande zijn eigen detentie versterkt de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Voor zover verzoeker “*zat drie maanden en twintig dagen vast*” (gehoorverslag CGVS, p.14) en hierbij meermaals hardhandig ondervraagd en gefolterd werd, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn detentie in detail kan toelichten. Het is immers redelijk te verwachten dat dergelijke

ingrijpende feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekers verklaringen ook op dit punt over de hele lijn tekortschieten. Dat regelmatig celgenoten uit zijn cel werden gehaald en er anderen in de plaats kwamen, kan verzoekers manifeste onwetendheid niet vergoelijken, noch dat hij de wachters niet bij hun naam noemde. De Raad ziet niet in dat indien verzoeker ruim drie maanden werd opgesloten in dergelijke dramatische omstandigheden, hem geen namen zijn bijgebleven van wachters en medegevangenen, die hij tijdens zijn opsluiting ongetwijfeld moet hebben opgevangen. Overigens gaat verzoeker eraan voorbij dat hem open vragen gesteld werden en hij aldus de mogelijkheid had om het leven in gevangenschap aannemelijk te maken. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vaagheden in zijn verklaringen, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithaalt.

3.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. Verzoeker voert aan *“dat het onderzoek, zoals uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden gededuceerd, zich beperkt tot het nagaan van de interne samenhang van de verklaringen, zonder dat de verklaringen enigszins worden beoordeeld in het licht van gekende feiten”*. Verzoeker verwijt verweerder dat hij *“laat uitschijnen dat het asielrelaas interne samenhang zou missen”* maar *“geen grondig onderzoek doet aangaande de verenigbaarheid met de gekende feiten”*. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie inzake Ethiopië, met name een *“rapport van april 2009”* van de *“Ethiopian Human Rights Council”*, het *“jaarlijks rapport van de Verenigde Staten, ‘Department of State’* en berichtgeving van *“het UNHCR”* en besluit *“Dat deze elementen de verklaringen van verzoeker versterken; Dat op basis van voormelde gegevens het zeer plausibel is dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van de regering in Ethiopië; Dat de verklaringen, die door verzoeker dienaangaande werden afgelegd, geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling”*.

3.4. De Raad ziet niet in hoe dergelijke algemene informatie de vastgestelde vaagheden en verzoekers onwetendheden zou kunnen weerleggen of vergoelijken, laat staan afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het geenszins volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verweerder werpt terecht op *“dat verzoeker er niet in slaagt de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag”*. Voor zover het voorgehouden asielrelaas, indien waarachtig, quod non, zou kunnen gekaderd worden in de algemene situatie in Ethiopië, doet dit hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het in casu omwille van de talrijke vaagheden en onwetendheden, klaarblijkelijk ongeloofwaardig en verzonnen voorkomt. Immers anders besluiten zou ertoe leiden algemeen te stellen dat alle Oromo's in Ethiopië vervolgd worden en nood hebben aan internationale bescherming, wat niet wordt aangetoond, noch kan blijken uit de summier geciteerde paragrafen.

3.5. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin vitiëren. De Kebele-kaart staft louter verzoekers identiteit, die niet wordt betwist. Wat de steunbrief van UOSE betreft benadrukt de Raad dat dergelijke brieven geen officieel karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Verzoeker verklaarde in dit verband *“Ik vond de organisatie via sociale assistente van opvangcentrum. Ik contacteerde hen en legde mijn probleem uit. Ze onderzochten het en bevestigden dat ik deze zaken onderging. Ze zegden dat ik hen bij*

interview CGVS moest contacteren, dat ze steunbrief zouden maken”, doch maakt geenszins aannemelijk dat dit stuk steunt op ernstige recherche “Ik weet niet wat ze deden. Ze zegden dat ze het konden onderzoeken of ik de waarheid zei. (...) Ik zei wat er gebeurde, ze begrepen het direct, omdat ik niet de enige ben die dit onderging. Ze schreven daarom de steunbrief” (gehoorverslag CGVS, p.16). Dit stuk komt dan ook ontegensprekelijk voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Verzoeker roept als “*TWEEDE MDDEL*” een “*Schending van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel van het administratief bestuur*” in.

5.1. Verzoeker voert aan “*Dat de bestreden beslissing niet vertoont dat het CGVS haar beslissing heeft genomen na een zorgvuldig en grondig onderzoek; Verwerende partij had minstens moeten nagaan of de verklaringen van verzoeker strookt met de algemeen gekende feiten, zoals in casu het geval was; (...) Op basis van voormelde gegevens en bij gebrek aan verder onderzoek, kon verwerende partij niet geldig besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakte ze een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 A vluchtelingenverdrag, zodat de niet-toekenning van de vluchtelingenstatus artikel 48/3 Vw. miskent; Dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel van het administratief bestuur schendt*”.

5.2. Wat de aangevoerde schending van “het voorzichtigheidsbeginsel” betreft verwijt verweerder verzoeker terecht dat hij “*in het geheel nalaat te preciseren hoe de bestreden beslissing dit beginsel zou geschonden hebben*”. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

5.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst

ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK